

„Oče, brez kruha — kar same klobase, saj jih bo dosti,“ popravlja sinko.

„Ne; s kruhom se mora jesti klobase. Kaj ti veš!“

„Brez kruha, oče, same klobase bomo jedli.“

„Tiho! Jaz pravim: s kruhom jih bomo jedli.“

„Brez kruha!“

„S kruhom!“

„Brez —.“ Sedaj pa deček že ni mogel več končati trditve. Zadela je očetova palica njega in koš z jajci. Palice pa se boji še pes. Sinko začne teči, oče za njim. Palica je padala, kadar je kaj dosegla, in po tistem, kar je dosegla, a ne dolgo. Najprej je zavpil sinko, da mu je oče razbil jajca. Ko se oče ogleda, vidi, da je on svoja raztresel in pobil, ko je v sveti jezi in skrbi za srečno bodočnost tekkel za sinom.

Vrnila sta se domov brez stave v loterijo, brez klobas, brez kruha in brez jajec.

Kako je naučil gospod Prijatelj svojega hlapca potrebnega reda.

Spisal *Fran Silvester*.

Gospod Prijatelj je imel hlapca. Dober, delaven mladenič. Izročeni par pramčkov mu je bil pri srcu nad vse. Ljubil je svoji živalci in bognedaj, da bi jo dobil katerikoli-sibodi v roke, kot on — France. — Ta ponos je gospod Prijatelj tudi upošteval v polni meri, in če je kdo prišel prosit konja naposodo, je gospodar vselej pokazal na svojega hlapca, rekoč: „Konje ima v varstvu France,

zmeni se z njim!“

France pa je imel na sebi grd madež: red v hlevu mu je bil deveta briga. Gnoj je ležal v kupih, pajčevine pa na vseh kotih in ogljih, da celo človek ne bi bil varen pred krvoločnimi živalskimi ribiči. — Največja zani-krnost pa je kraljevala v pregradku, kjer je imel France svoje spavališče. Prahu in smeti „na stote“, ker je bila snažna metla, ki je nemoteno visela na steni, Francetu menda le za okrasek. Postelja nikdar pospravljena, perilo umazano, tu smolnat glavnik, tam blatni črevlji, a tudi v kovčegu si zašel vedno med pravo — babilonsko zmešnjavo.

Gospod Prijatelj je bil vzoren gospodar in zato ga je silno bolelo, da Franceta ni mogel spraviti na pravo pot. Nič ni pomagalo, pa naj ga je dobrohotno opominjal ali ostro grajal.

A ni obupal. „Se poizkusim! Franceta moram izpreobrniti, pa naj velja kar hoče,“ je dejal vnovič in vnovič. — V prodajalnici je dobil reklamno sliko.

Ko je prihodnjo nedeljo zjutraj France ostavil hlev, seveda v neredu kot po navadi, je zagledal na vratih krasno sliko slovenskega dekleta. Pod podobo pa je čital pesemco:

Ha, ljudje, le hitro noter,
da ogledate si vse,
hleva lepšega na svetu
ni, odkar je tu France.

Vedno gleda, vedno pazi,
da je v redu vsaka reč,
in zato ga vedno hvali
gospodar že kar odveč.

Zjutraj zgodaj čvrsto vstaja,
hitro konjem položi,
posteljo lepo pospravi,
nikdar zore ne zaspi.

A nato krtačo v roke,
in če bilo vse bi fuč,
konjič vsak svetiti mora
kot električna se luč.

Redno pramčkom spodkidava,
pajčevine ne trpi,
žleb in jasli skrbno snaži,
vse komatom poskrbi.

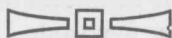
A pogledjte njega sobo,
stvar najmanjša ni navzkriž,
nič smeti, prahu, vse v redu,
tu je pravi paradiž.

Kadar kovčeg mu pogledaš,
pa če noč je ali dan,
poln je ščedene obleke,
po vojaško uravnan.

In zato, ljudje, le noter,
da ogledate si vse,
hleva lepšega na svetu
ni, odkar je tu France.

Franceta je bilo sram; pobesil je oči in je odšel v — hlev. V dobri uri je bilo vse tako, kot je pripovedovala pesemca. In odtedaj ni minul dan, da bi ne vladal v hlevu najlepši red.

Podoba brhkega slovenskega dekleta z izpodbudajočo pesemco pa visi še vedno na vratih. France jo večkrat ogleduje, a ne sramežljivo, ampak samozavestno. Saj ga pa tudi res ni lepšega hleva v soseski in daleč naokrog kot ga ima gospod Prijatelj sedaj, in tudi ne marljivejšega hlapca kot je naš poboljšani France.

Nevarna grožnja.

Zapisal Ivo Trošt.

ilačeva hiša v vasi je pogorela. Rešili so razen strehe vse, vendar je trdil Milač, da ima še nekaj stotakov škode. Bil je premalo zavarovan.

Ko je minil prvi strah in so se ohladili ogorki, so začeli domačini spravljati nepotrebne stvari s pogorišča, da bi čimprej in tem lažje začeli zidarji novo stavbo. Milačevi otroci so tudi pomagali pri tem neveselem poslu ter so v pepelu in oglju iskali žreblje. Otroci so pa kakor kokoši, ki ne morejo biti brez družbe. Z domačimi so se prijateljsko strnili tudi